

her i Landet; Rigsdagen opfordrede i sin Tid Regeringen til at benytte en gunstig Lejlighed til at knytte økonomisk Forbindelse med Rusland, og Regeringen har derfor nu taget Initiativet til at faa en saadan Forbindelse optaget, og det er utvivlsomt, at det danske Diplomati paa dette Omraade, saaledes som Sagerne nu ligger, har naaet det højeste, der overhovedet kunde naas. Det er dog noget, men for mig er det ikke en ringe Ting, og jeg tror heller ikke, det vil være det for det høje Ting, om vi kunde være med til at hjælpe Rusland og dermed hele det økonomiske Liv Verden over.

Det er jo med Rusland nu, som det var med Frankrig under den store franske Revolution. Ogsaa Frankrig brød den Gang med de Grundsætninger, der gjaldt mellem de europæiske Stater, og som man ansaa for at høre til god Tone Staterne imellem. Under den store franske Revolution krænkede Frankrig baade de almindelige overleverede politiske, moralske og religiøse Følelser, og Europa rejste sig imod det. Men det viste sig, at ved at støtte det gamle Regime gjorde man kun ondt værre, og alle indser nu, at det gamle Regime ikke var værd at støtte. Europa har gjort det samme denne Gang. Det støttede baade med Guld og med militære Hjælpemidler de saakaldte „hvide“ Generaler, Judenitz og Wrangel, og hvad de nu hed, men nu begynder man at indse, at det gamle Regime, som disse vilde genoprette, heller ikke var værd at støtte. Men den Gang Europa gjorde dette, sluttede hele det russiske Folk sig sammen om sin Regering; hvordan man saa end personlig stillede sig til den, man følte sig først og fremmest som Russer. Den russiske Bonde kunde give sit Overskud til den Regering, som havde til Opgave at bevare Rusland mod Europa. Men ikke saa snart hører Europa op med at understøtte disse Generaler, ikke saa snart faar Rusland Lejlighed til at udkæmpe sin indre Kamp paa egen Grund, saa kommer der ogsaa et andet Forhold frem i den indenrigske Økonomi, idet den russiske Bonde nu ikke længere vil følge Sovjets kommunistiske Principper, men efter at have faaet sin egen Jord vil han ogsaa opbygge sin egen økonomiske Teori og vil ikke slaa af paa den. Vi ved alle sammen, hvorledes den russiske Regering maa bøje sig. Det nyttede ikke, da Trozky foreslog, at man skulde tvinge Bønderne til at arbejde, saaledes at Overskuddet af deres Arbejde kunde komme ind i Statskassen; Lenin faar til sidst sat igennem, at de maa gives

fri, saaledes at Overskuddet gaar i Bøndernes egen Lomme og de blot maa betale Skat som i den øvrige Verden. Derved begynder netop Sundheden at komme ind i den russiske indre Økonomi, efter at Europa har overladt Rusland til sin egen indre naturlige Udvikling. Det samme vil blive Tilfældet, naar Rusland kommer ind i det udenrigske Handelskredsløb, som vi nu — hvis vi vedtager at ratificere denne Traktat — vil hjælpe det til.

Der indvendes imod dette, at vi gaar imod vore Handelsprincipper og gaar ind paa deres. Ja, det er vi jo nødt til, naturligvis, hvis vi vil have en Overenskomst med dem. Men det russiske Statsmonopol paa Udenrigshandelen er ogsaa begyndt at løsnes, og naar de kommer ind i et Handelsamkvem med de andre Magter, vil det vise sig, hvor meget der da virkelig kan holde. Alle Stater indser, at det har været en Ulykke, at de har revet sig løs, om jeg saa maa sige følelsesmæssigt, fra Forbindelsen med det nye Rusland.

Den, der først forstod, at det var nødvendigt for Verdensudviklingens Sundhed at træde i Forbindelse med Sovjetrusland, var — og det vil jeg netop fremhæve ved denne Lejlighed, da der er en saa stærk følelsesbetonet Stemning imod den — Pave Pius XI; han var den første af de europæiske Statsoverhoveder, der indledede paa det aandelige Omraade en Forbindelse med Sovjet-Rusland, og han var en af de første, der sendte sin Udsending, efter at Vorovsky var blevet myrdet i Schweiz. Det er nødvendigt for vor Skyld, og det er nødvendigt for Ruslands Skyld atter at komme ind i det økonomiske Kredsløb. Det er for mig det vigtigste i denne Sag.

Det andet, som den højtærede Udenrigsminister fremhævede, er der ikke nogen Grund for mig til at gentage her. Det ligger saa ligetil, og jeg forstaar ikke, at der er nogen Mulighed for at tage Standpunkt imod det. Det viser sig da ogsaa, at de, der ikke kan gaa med Flertallet indenfor det udenrigspolitiske Nævn, dog ikke gaar imod en Traktat eller en Handelsoverenskomst overhovedet med Rusland, de vil kun have en Udsættelse, og det med en Begrundelse, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, da den sikkert vil blive fremhævet senere under Forhandlingen.

Det nedder sig, at vi har ingen Fordel af en Overenskomst i Øjeblikket; de Stater, der har en Handelsoverenskomst med Rusland, har ingen Fordel af den. Dette er ikke rigtigt. Efter de statistiske Oplysninger, der foreligger i det udenrigspolitiske Nævn,